

Van formaliteit tot enorme feesten

FREE

PRIVE

Iets minder dan vroeger, maar we trouwen nog steeds, ook in Westland. Alleen wonen trouwlustigen nu al samen, hebben eigen kinderen en zijn de bruiden-in-het-wit zelden nog maagd. Marjoke van Arnhem-van Baalen maakte er een boek van: '100 jaar trouwen in het Westland'.

RIEN VAN DEN ANKER

Juli vorig jaar is ze getrouwd met Hans van Arnhem, haar tweede man; ze was weduwe van Geert van der Wilk. Aan beiden heeft Marjoke van Baalen haar nieuwste boek opgedragen. Daarnaast is ze ook buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand (BABS) in Westland. "Ik ben dus een ervaringsdeskundige, zowel privé als professioneel."

Pas kort na haar tweede trouwdag werd het al borrelende idee voor een Westlands trouwfotoboek concreet; op de computer kwam een lijst met honderd jaartallen. "Ik ben eerst maar dichtbij gaan zoeken, want ik heb een behoorlijk familiearchief. Zo kwam ik op de trouwfoto van mijn ouders, verder die van opa en oma van moederskant. De grootouders van de vaderskant vielen af; die waren al in 1914 getrouwd. En voor het jaar 2013 heb ik mijn zoon gekozen, die is getrouwd met een Poolse vrouw. Toen was de kop eraf."

Steeds meer jaren op de lijst werden 'ingevuld'. Er kwamen oproepen in de krant. Vriendinnen werden hulptroepen die de sociale media afspeurden. Er werden foto's gekozen, teksten aangeleverd, Marjoke schreef of redigeerde. Keiharde wet, niet meer dan 300 woorden. "Dat was een probleem. Sommige levensverhalen waren zo boeiend, zo imponerend."

Het liefst wilde Marjoke naast de trouwfoto en het korte verhaal zo mogelijk ook een typisch tijdsbeeld van dat jaar meegeven. Zo vond ze een man die werkzaam was in Nederlands-Indië en later - op afstand - is getrouwd. Met de handschoen, heette dat.

Dan was er de Westlandse die trouwde, een maand voordat haar hele familie eind jaren veertig naar Canada emigreerde. Die bruiloft was een soort afscheidsfeest. Pas na negen jaar zag ze haar familieleden weer terug.

In 1963 huwde een echtpaar op 22 november. Vlak voor het diner werd bekend dat de Amerikaanse president John F. Kennedy was vermoord. Het werd een triest feestje. "In 1971 was er een Westlandse bruid die een mooie jurk had uitgezocht. Bij de kassa hoorde ze dat het een nachtjapon was; die werd met wat

aanpassingen toch haar trouwjurk."

Bruidsparen uit de Tweede Wereldoorlog kwamen met verhalen over razzia's, over onderduiken. Een 'fout' bruidspaar vinden is niet gelukt, maar ze heeft daar ook niet per se naar gezocht.

Wel naar een allochtoon, Marokkaans trouwpaar. "Ik vind het jammer dat ik daar niet in ben geslaagd, maar ik liep steeds vast, men wilde het niet." Uit 1990 is er het verhaal van de Surinamer die in Wateringen trouwde. Eerder had de vader van de bruid zijn dochter al gewaarschuwd dat ze met alles thuis mocht komen behalve een tuinder en een neger. "Ze zijn gewoon getrouwd, met zijn instemming."

Zowel in het begin als later in de eeuw waren er veel samengestelde gezinnen. Een weduwnaar met kinderen trouwde geregeld met een weduwe, soms ook met kinderen. "Nu zie je dat vaker bij mensen die gescheiden zijn." Ook de revolutionaire jaren zestig en zeventig zijn in de trouweeuw zichtbaar, zwart en grijs verdwenen, er kwamen frivole, soms rode bruidsjurken, stropdasloze bruidegoms.

Echt Nederlands detail; eind december burgerlijk trouwen was jarenlang favoriet, omdat het paar dan fiscaal het hele jaar getrouwd was, dat scheelde veel geld. Bij sommige rooms-katholieke paren kwam het kerkelijke huwelijk maanden of een jaar later. Pas dan gingen ze samenwonen. Of - noodgedwongen - inwonen omdat er geen eigen huis beschikbaar was.

Afhankelijk

"Heel lang was het vanzelfsprekend dat de vrouw na het huwelijk stopte met werken. Maar dat betekende dat de drempel om te scheiden

heel hoog was, de vrouw kon immers nergens naartoe, financieel was ze totaal afhankelijk en maatschappelijk was scheiden een schande."

Volgens Marjoke zijn er daardoor veel Westlanders heel lang erg ongelukkig geweest in hun huwelijk. Dat veranderde pas vanaf de jaren tachtig, nadat de wetgeving was aangepast. "Dan zie je dat er meer en meer scheidingen komen, omdat de vrouw daarna gemakkelijker een eigen leven kan opbouwen."

Maar het grootste verschil, vertelt ze, tussen trouwen toen en nu zijn simpelweg de kosten. "Vroeger was het een formaliteit in het gemeentehuis, met eventueel koffie drinken thuis, mogelijk een drankje, meer niet. Nu zijn het soms gigantische feesten en partijen, of trouwerijen in het buitenland. Maar ondanks dat blijft het voor velen een ijkpunt in hun leven. Trouwen doe je niet zomaar."

Aan de presentatie van het boek heeft Marjoke ook een tentoonstelling gekoppeld, genaamd 100 jaar trouwen in het Westland. Vandaag is die van 16.00 uur tot 21.00 uur gratis te bezoeken in de Oude Kerk aan het Naaldwijkse Wilhelminaplein. Morgen kunnen bezoekers er terecht van 10.00 tot 17.00 uur.

Met alle honderd, vergrote foto's uit het gelijknamige boek en met vitrines vol bruidsmemorabilia, zoals trouwboekjes, sluiers en hoge hoeden. Verder staan er zo'n twintigtal originele trouwjurken uit het boek, de oudste is uit 1953. Ook zijn er nagemaakte bruidsboeketten van toen te zien. Het boek is er te koop, maar ook te bestellen via www.marjoke.nl, voor 14,95 euro exclusief verzendkosten.